

Saa sagde den ærede fungerende Ordfører — og det lagde han ligesom megen Vægt paa —, at det Lovforslag, der nu foreligger, var jo tiltraadt af det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Jørgen Pedersen). Ja, ingen sætter mere Pris, tror jeg, jeg med rolig Samvittighed kan sige, end jeg paa min ærede Sidemand til højre, der desværre ved Sygdom er forhindret i at være til Stede. Jeg erkender hans overlegne Dygtighed og lytter altid med den største Opmærksomhed til, hvad han siger, og det gør mig altid lidt ondt, naar jeg skal tage Afstand fra hans Standpunkt, fordi jeg ved, at det er vel overvejet. Men at jeg slavisk skulde føle mig bundet til at følge det ærede 5te Medlem for 6te Kreds, fordi han i en Kommission for en halv Snes Aar siden under ganske andre Forhold tog et Standpunkt, som han selvfølgelig følger sig bundet af nu — ellers er det dog et Spørgsmaal, om han ikke havde staaet Side om Side med mig i dette Øjeblik — det vilde dog være at udstrække den Respekt, som den ærede Ordfører, mener jeg skulde vise, og som jeg ellers ogsaa til enhver Tid er villig til at vise min meget ærede Sidemand, ud over alle rimelige Grænser, foruden at det vilde stride mod den Pligt, jeg som Rigsdagsmand mener at have.

Den højtærede Indenrigsminister søgte at gaa til Bunds i vort Ændringsforslag og gøre Rede for, hvad det var for Principper, der laa til Grund for det. Ja, der kom saamænd ikke andet ud af den Redegørelse, end der fremkom forleden. Jeg var i Virkeligheden den Gang glad ved at høre, at Ministeren ikke var bedre forsynet med Grunde, og han beklagede jo ogsaa, at min Sidemand var borte, da han var sikker paa, at han kunde have imødegaaet mig paa en anderledes dygtig Maade. Men jeg fik heller ikke Indtrykket af, at den højtærede Minister havde udpekuleret nye Grunde mod Ændringsforslag Nr. 1 om disse Repræsentanter og Bestyrelsesmedlemmer etc., og det undrer mig ikke, at Indenrigsministeren trods sit overordentlig gode Hoved og store Arbejdsflid ikke har kunnet finde paa noget nyt, for der er ikke noget nyt at finde paa. Det er ganske urimeligt at udvide den mellemkommunale Beskatning saa stærkt, at man ikke blot —

jeg er nødt til at gentage det — udvider den til dem, der har Erhverv med Lokaler o. s. v. eller fast Ansættelse i vedkommende By, men ogsaa til dem, der staa i et saa løst Forhold til Byen, som den højtærede Minister i Virkeligheden erkendte, som Repræsentanter og Bestyrelsesmedlemmer o. s. v. i en Institution i Byen, uagtet denne Institution i de allerfleste Tilfælde tilfører vedkommende By overordentlig store Goder, uagtet Byerne slaas om, konkurrerer med hinanden om, slikker sig om Munden efter at faa en saadan Institution indenfor deres Mure. Det er ganske urimeligt, at de skal have Skat af Folk, der staa i et saa løst Forhold til Institutionen — at de skal have Skat af Direktøren eller Direktørerne, som har fast Ansættelse og har Lokale i Byen, kan jeg finde mig i, skønt der kan anføres vægtige Grunde imod det, naar det er en Institution, der tilfører Erhvervskommunen Goder —, af den Grund nemlig, at det gaar ud over Opholdskommunen, og Opholdskommunerne har ikke i Almindelighed saa paradisiske Tilstande, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) og den højtærede Minister har skildret, med lave Skatteprocenter. Nej, gennemgaaende er deres Skatteprocenter meget højere end Københavns og Frederiksbjergs.

Den højtærede Minister vilde gerne have det drejet i den Retning, at Hensigten var at skaane disse Personer for at svare Skat af disse let erhvervede Indtægter. Jeg har sagt en Gang før og vil gentage, at det er ikke vort Formaal. Men skulde vi anlægge det Synspunkt paa vor kommunale Beskatning, at de Personer, der har Raad til at betale til en Kommune, bør inddrages under Beskatningen til saadanne Kommuner, i hvilke der er Trang til at faa lidt mere Indtægt, kunde vi komme ret vidt. Det kunde være, at saa ogsaa den højtærede Indenrigsminister kunde komme ind under en Bestemmelse om, at han skulde svare Skat til en eller anden vestjysk Kommune, som sidder meget smaat i det. I alt Fald er der Medlemmer af dette høje Ting, som er saaledes stillede, at meget vilde tale for, at forskellige vestjyske Kommuner, hvor Skatteprocenten gaar op til 14 eller 16, fik Lov til at tage Skat af dem. At drive Princippet for den mellemkommu-